

πνεῦμα εἶνε καὶ τὸ μεστωμένον σῶμα ἀδέσμευτον, ἀναρριχᾶται ἢ γυνή τῶν ὀρίμων ἐτῶν, ἢ γεμάτη ὀρμάς, ποῦ τὸ σῶμα τῆς ἐγγιζοῦν αἱ πρωτόγονοι ἀπολαύσεις.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Ἑδονῆς — Ἀμαρυλλίς τῶν ἀρχαίων παραδόσεων — ἡ ὀρμὴ τῆς Ἐπιθυμίας.

Δ'.

Μέσα στὰ βαθύσκια δάση, τὰ πυκνόφυλλα πλατάνια καὶ τῆς ὑψίκορμες λεῦκες, στὰ γέρικα πεῦκα ποῦ ἡ κάμπιες ἀναδεύονται καὶ ἀφίνου ἀκούραστα τοὺς μονοτόνους κρωγμούς των τὰ ἔντομα, στὴν αἰωνία σκιά, στὴν σιγὴ ποῦ νοσταλγεῖ τὰς πτέρυγας τοῦ θανάτου, στὰ δάση τὰ πυκνά, τὰ ἀπρόσιτα, γέρνει ἐπάνω στὰ χλωμά φύλλα τὸ κουρασμένο κορμὶ ἢ Ἑπερῆλιξ μὲ τὴν λευκὴν κόμην, ποῦ τὰ μάγουλά της ἢ κούρασις ἔχει πτυχώση καὶ τὰ βλέφαρά της κλείνουν ἀπρηδησμένα εἰς ἓνα πόνον ποῦ παραλύει τὰς αἰσθήσεις. Κυττάζει διαρκῶς κάτω στὸ χῶμα, καὶ περνᾷ ἀνάμεσα στὰ δάση ὡς φάντασμα.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Θλίψεως — Δρυὰς τῶν θρύλων — ὁ στεναγμὸς τῆς Ἀναμνήσεως.

II. Finale.

Σκορπίζονται τὰ ἀθῶα Χαμόγελα τῆς Αὐγῆς. Ἀρρωσταίνουν οἱ ὄνειρώδεις Πόθοι τοῦ Μεσημεριοῦ. Πεθαίνουν αἱ σφριγηλαὶ Ἐπιθυμίαι τοῦ Δειλινοῦ. Καὶ τελειώνουν ὅλα μέσα στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ δάσους, στοὺς κορμούς τοὺς κούφιους — σκελετώδη χέρια ποῦ κρατοῦν ἀνοιγμένα τὰ ἄγρια Μεσάνυχτα.

Κηφισιά, 27 Ἰουνίου 1909.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΜΗ ἀντιλέγῃς ποσῶς· μὴ συζητῆς ποτὲ μὲ θέρημην· μὴ ἐπιμένῃς νὰ ὑποστηρίξῃς τὰς ιδέας σου· ὑποχώρει πάντοτε, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃς δίκαιον . . . Θὰ εἶσαι ἄγγελος.

*

Πρέπει νὰ συλλέγῃς τὴν σοφίαν ὡς ἡ μέλισσα τὸν χυμὸν τῶν ἀνθέων· ὅταν παρέλθῃ ἡ ἐποχὴ των, τὸ μέλι σου θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

*

Ἐχε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς εἶνε βιβλίον, τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἤμπορεῖς νὰ ἀναγνώσῃς.